

вѣль бжлгаринѣ, чака и са надѣва, кога ли ше той добжръ денъ да види.

До кога Владико святій и истинній не сждишь и не отижця-вашъ кржвтъ ии отъ живущитѣ на земята. (Откровен. Гл. 6—10).

Изъ вѣстницитѣ.

Септемврій.

„Истина е, че много лопевини и страхове е прекарвалъ този народъ въ растояніе на толкова вѣка; теглилъ е той и отъ своето невѣжество, но по нѣкой пжть съ удоволствіе е виждалъ и да му са усмихва сждбината, но ни единъ пжть, сѣкашь, той не са е намѣрвалъ въ таково положеніе, каквото днесъ прекарва! И можемъ ли да го скріемъ? У него не остало ни сжрце, ни духъ. Приключеніята, които са случиха презъ тжзи година въ нашето отечество, сж наистина отъ естество да докарать човѣка въ отчаяніе. Тамъ дѣто захване да са прѣлива човѣческа кржвъ, праведно било или неправедно, и самото естество погрознява, а камо ли човѣкъ, който не глѣда около си друго освѣнь опустошенія, да не доиде въ отчаяніе и да не предпочете отъ сичкото си сжрце смжрта! Въ такива обстоятелства отнадва и, вмѣсто да работи, той сѣди размишлява и укайва миналото си шо-годѣ добруваніе.“

(„Напрѣдъкъ“)

Писмо отъ Лейди Странгфордъ до В. Таймсъ Септемвр. 1876.

„Тукъ въ Бжлгарія, дѣто сжмъ дошла да принесе помощъ, събрана отъ Англія, на страждущето човѣчество, гледамъ, че нуждитѣ са много голѣми. Не са иска само хлѣбъ, но и облекло, и да са построятъ кжщи, а и това не стига; трѣба не само да са отжкрватъ тія нещастни отъ гладъ и отъ студъ, но още и да имъ са помогне за да можать за въ бжджше сами да си набавять нужнитѣ. Тѣ иматъ нивя, но нѣмать добитѣкъ..... Единственната ми цѣль е да са принесе едно милостиво облегченіе на тія, кои би загинале безъ нашата помощъ. Нѣка не губимъ едно многоцѣбно време, въ което да питаме кому какво зло са направиле тѣзи хора. Тѣ сж биле ужасно злоупотрѣбени. Нека ги избавимъ отъ вжрлія студъ и отъ глада. Нека бждемъ христіяни, а не кржстоносци. Нека испжлни Англія камъ страждущето човѣчество длжноститѣ.“